

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren har til støtte for appellen fremført fem anbringender med påstand om delvis ophævelse af den appellerede dom. Disse anbringender vedrører dels Rettens urigtige vurdering af begrebet »gentagelse«, dels den åbenbare ulovlighed af ændringen af metoden til beregning af bøden, der har medført en reduktion i nedsættelsen af bøden, som blev givet under hensyntagen til formildende omstændigheder, og følgelig en forhøjelse af bødebøbet i forhold til det beløb, der ville have foreligget, hvis Retten havde nedsat forhøjelsen på grund af skærpende omstændigheder, fra 50 til 40 % uden at ændre den af Kommissionen anvendte beregningsmetode.

Sagsøgeren har til støtte for sine argumenter med hensyn til Rettens urigtige vurdering af »gentagelses«-begrebet gjort tre anbringender gældende.

- Sagsøgeren har med det første anbringende gjort gældende, at Retten — ved at bekræfte forhøjelsen af sagsøgerens bøde på grund af den skærpede omstændighed om gentagelse — har tilsidesat princippet om lovhjælp for strafansvar og straf og det dertil svarende princip om, at de strengeste straffelove ikke kan have tilbagevirkende kraft, uden at der foreligger en tilstrækkelig klar og forudseelig hjemmel.
- Sagsøgeren har med det andet anbringende gjort gældende, at Retten har foretaget en urigtig vurdering af retssikkerhedsprincippet ved ikke at begrænse anvendelsen af gentagelsen tidsmæssigt, hvilket er i strid med Domstolens praksis.
- Sagsøgeren har endelig med det tredje anbringende gjort gældende, at dommen er behæftet med en selvmodsigende begrundelse, der udgør en begrundelsesmangel, og som vedrører vurderingen af forbindelsen mellem gentagelsen og det forhold, at bøden har en tilstrækkelig afskrækkende virkning.

Sagsøgeren har derefter fremført to anbringender til støtte for argumentationen vedrørende den åbenbart ulovlige karakter af Rettens forhøjelse af bøden, som følge af ændringen af anvendelsen af justeringskoefficienten på grund af formildende omstændigheder. Det principale anbringende vedrører magtmisbrug, inkompetence og overtrædelse af artikel 229 EF og 230 EF, hvilket Retten kritiseres for. Dette anbringende består af to led.

- Det første led vedrører den omstændighed, at Retten har overskredet grænserne for sine beføjelser efter artikel 229 EF og 230 EF ved at ændre Kommissionens beslutning med hensyn til metoden til beregning af bøden.
- Sagsøgeren har med det andet led kritiseret Retten for at have truffet en afgørelse ultra petita ved at ændre anvendelsen af nedsættelsesprocentsatsen på grund af formildende omstændigheder, og — følgelig — at forhøje den bøde, som blev pålagt sagsøgeren.

Sagsøgeren har subsidiært fremført et andet anbringende om tilsidesættelse af sagsøgerens ret til forsvar og princippet om, at straffelove ikke kan have tilbagevirkende kraft. Retten har ved at undlade at indlede en kontradiktorisk sagsbehandling med hensyn til sin hensigt om at ændre metoden til beregning af bøden og at forhøje bøden således tilsidesat et grundlæggende fællesskabsretligt princip, der har haft en konkret betydning for sagsøgerens mulighed for at forsvare sig. Retten har også anvendt en retspraksis fra 2003 med tilbagevirkende kraft på beslutningen »Bière belge« fra 2001, der præciserer den måde, hvorpå koefficienten kan anvendes på grund af formildende omstændigheder ved metoden til beregning af bøden.

(¹) Forordning nr. 17: Første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81).

Appel iværksat den 4. januar 2006 af J. Ouariachi til prøvelse af kendelse afsagt den 26. oktober 2005 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-124/04, J. Ouariachi mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-4/06 P)

(2006/C 48/38)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 4. januar 2006 iværksat appel af J. Ouariachi ved avocat L. Dupong til prøvelse af kendelse afsagt den 26. oktober 2005 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-124/04, J. Ouariachi mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Den appellerede dom ophæves og herved:
 - bestemmes, at der foranstalles enhver form for bevisoptagelse med henblik på at påvise forfalskningen fra L. Charles' side, dennes generelle adfærd i forbindelse med bortførelsen af appellants børn og forbindelsen mellem forfalskningen og de sudanske myndigheders udstedelse af visum til appellants børn med henblik på at muliggøre deres bortførelse, herunder bl.a.:
 - L. Charles' personlige fremmøde

- en anmodning til Den Europæiske Unions delegation i Khartoum om oplysninger
 - en anmodning om fremlæggelse af de sagsakter, som blev indleveret af H. Ronda til Sudans konsulat i Rabat for at få visum til sig selv og sine børn
 - enhver anden foranstaltning, der er relevant med henblik på afklaring af de faktiske forhold.
- Sagen fremmes til realitetsbehandling, og der gives appellanten medhold.
- Kommissionen tilpligtes at betale appellanten en godtgørelse, der skønsmæssigt kan fastsættes til i alt 100 000 EUR, for den skade, han har lidt.
- Kommissionen tilpligtes at betale alle sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter:

Appellanten, der er af marokkansk og spansk nationalitet, har nedlagt påstand om erstatning for den skade (anslået til 100 000 EUR), der er forvoldt af L. Charles, tidligere ekspert ved Den Europæiske Unions delegation i Khartoum (Sudan), som følge af ulovlige handlinger, der er begået under udøvelse af den pågældendes hverv, navnlig dokumentfalsk bestående i en falsk officiel invitation fra Den Europæiske Unions delegation i Khartoum, der gjorde det muligt for Sudans konsulat i Rabat (Marokko) at udstede et visum til appellantens tidligere hustru og appellantens børn, hvilket udgjorde en international bortførelse af appellantens børn.

Appellanten er af den opfattelse, at det var med urette, at Retten i Første Instans afviste appellantens erstatningssøgsmål uden at anordne forudgående bevisoptagelse og uden at klarlægge:

- L. Charles' ansvarspådragende adfærd, og
- den direkte forbindelse mellem denne ansvarspådragende adfærd og den omstændighed, at de sudanske myndigheder, der var blevet vildledt, udstedte et visum til børnene uden tilladelse fra deres fader (dvs. appellanten).

Sag anlagt den 11. januar 2006 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik

(Sag C-13/06)

(2006/C 48/39)

(Processprog: græsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 11. januar 2006 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Grækenland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13, B, litra a), i sjette direktiv⁽¹⁾, idet der opkræves merværdiafgift af tjenesteydelser i form af vejhjælp i forbindelse med skader.
2. Grækenland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Kommissionen er af den opfattelse, at den græske automobilklub (ELPA) udøver forsikringsvirksomhed som omhandlet i artikel 13 B, litra a), i sjette momsdirektiv, selv om den ikke er omfattet af forsikringsdirektiverne.

Kommissionen har, foruden direktivets andre sprogversioner, påberåbt sig

- princippet om merværdiafgiftens neutralitet, som kræver, at samme aktivitet beskattes på samme måde, uafhængigt af den, der udøver aktiviteten
- den i retspraksis indeholdte definition af begrebet »forsikring« (sag C-349/96, CPP), som omfatter vejhjælp i forbindelse med skader
- at afgiftsbestemmelserne er selvstændige i forhold til de øvrige fællesskabsretlige bestemmelser (forsikringsdirektiverne)
- at den af forsikringsselskaber ydede vejhjælp er omfattet af forsikringsdirektiv 73/239 (som ændret ved direktiv 84/641).

⁽¹⁾ EFT L 145, s. 1.